

beginnt sich im Bereich des Fremdspracherwerbs durchzusetzen. In diesem Sinn die Zielsetzung des Fremdsprachunterrichts zu gestalten, hängt zu einem großen Teil von den Lehrern ab. Sie sollten den Lernenden einen Unterricht mit verschiedenen Lehrtypen und Lehrstrategien bieten, die geeignet sind, sie darauf vorzubereiten, ihre Sprach-, Kultur-, und Kommunikationskompetenz bzw. interkulturelle Kompetenz gemeinsam zu entwickeln, mit Perspektivwechseln, «denen man aber mit Toleranz begegnen sollte» [1].

Die Erkenntnis der Bedeutung der Ausbildung von interkultureller Kompetenz hat sich durchgesetzt, ihre Umsetzung bleibt eine ständige Herausforderung. Dazu gehört die Frage, zu welchem Zeitpunkt sie einsetzen soll. Wir stimmen H. Röschs Auffassung zu, dass interkulturelle Kompetenz nicht erst im Fortgeschrittenkurs unterrichtet werden, sondern schon im Kindergarten spielerisch eingeführt werden sollte. Junge Leute sollten für ethnische, kulturelle und religiöse Unterscheide im möglichst frühen Alter sensibilisiert werden. Hier geht es darum, dass im Fremdsprachenunterricht Kultur und Fremdverstehen als gleichberechtigte Ziele zu betrachten sind [9].

Eine der wichtigsten Grundlagen für die Ausbildung interkultureller Kompetenz ist *die erfolgreiche Kommunikation* zwischen Menschen aus verschiedenen Kulturen. Eine der Voraussetzungen für diesen Prozess ist ein interkulturelles Kommunikationsbewusstsein. [9].

Interkulturelle Kommunikation basiert auf solchen Merkmalen wie Sprache und Ethnie, aber auch auf Geschlecht, Schichtenzugehörigkeit, Dialekt und anderen Faktoren. Welche Merkmale mehr oder weniger dem allgemeinen Verständnis der Interkulturellen Kommunikation dienen, hängt mit unserem Kulturverständnis zusammen [11].

In der Interkulturellen Kommunikation ist zu beachten, dass es unterschiedliche, voneinander differenzierbare Kulturen gibt. Kultur und Kommunikation stehen in einem Zusammenhang, d. h. Kultur spiegelt sich in der Kommunikation wieder. Menschen sind oft in ihrer Kultur verankert. Dennoch lässt sich Kultur jedoch nicht als Korsett betrachten, von dem man sich nicht befreien kann, sondern als eine eigenständige Form für Möglichkeiten von Umweltbewältigung. In den gleichen Kommunikationssituationen haben verschiedene Sprachen oft unterschiedliche Ausdrucksformen, die sowohl über innerliche als auch über äußerliche Besonderheiten verfügen. Die Probleme tauchen in der asymmetrischen Beziehungsstruktur aufgrund unterschiedlicher Sprachkompetenz auf, z. B. bei der Kommunikation zwischen Muttersprachler und Nicht-Muttersprachler, außerdem beim Übersetzen verbaler Ausführungen (einer Satzstruktur), die von Angehörigen anderer Kulturen zu Interpretationen bzw. auch Reaktionen führt, die vom Sprecher nicht intendiert worden sind. So kommt es vor, dass Begriffe in verschiedenen Kulturen unterschiedlich konnotiert sind [8].

Also, Interkulturelle Kommunikation wird dann erfolgreich, wenn die Kommunikationspartner die unterschiedlichen kulturellen Voraussetzungen mit Fremdsprachenkompetenz und interkultureller Kompetenz ausgleichen können.

Literaturverzeichnis:

1. Filtzinger O. Interkulturelle Bildung und Förderung früher Mehrsprachigkeit im Elementarbereich / Otto Filtzinger. – Berlin. – Heft 21, 2004. – S. 61–72.
2. Fischer V. Interkulturelle Kompetenz – ein neues Anforderungsprofil für die pädagogische Profession / V. Fischer, M. Springer, I. Zacharaki. – Schwalbach : Wochenschau, 2005. – S. 33-47.
3. Khomasuridze N. Interkulturelle Kompetenz und Fremdsprachenunterricht : Zur Analyse georgischer Deutsch als Fremdsprache (DaF)-Lehrwerke / Nato Khomasuridze. – München : GRIN Verlag, 2014. – 72 S.
4. Knapp-Potthoff A. Interkulturelle Kommunikationsfähigkeit als Lernziel : Aspekte interkultureller Kommunikationsfähigkeit / A. Knapp-Potthoff, M. Liedtke. – München : Iudicium, 1997. – S. 181-205.
5. Krumm H.-J. Interkulturelle Fremdsprachendidaktik. / Alois Wierlacher, Andrea Bogner, Hans-Jürgen Krumm. – Stuttgart : Metzler. – Handbuch interkulturelle Germanistik, 2003. – 432 S.
6. Lüsebrink H.-J. Interkulturelle Kommunikation: Interaktion, Fremdwahrnehmung, Kulturtransfer / Hans-Jürgen Lüsebrink. – Weimar : Metzler Verlag. – 3., akt. u. erw. Aufl., 2012. – 238 S.
7. Moosmüller A. Interkulturelle Kompetenz und interkulturelle Kenntnisse. Überlegungen zu Ziel und Inhalt im auslandsvorbereitenden Training / Alois Moosmüller. – Münster : Waxmann, 1996. – S. 271–290.
8. Müller B.-D. Grundpositionen einer interkulturellen Didaktik des Deutschen als Fremdsprache / Bernd-Dietrich Müller. – Landau: Verlag Empirische Pädagogik, 1992. – S. 151-173.
9. Rösch O. Mit Stereotypen leben? Wie Deutsche und Russen sich heute sehen / O. Rösch. – Berlin : News & Media, 1998. – S. 51– 64.
10. Schinschke A. Perspektivenübernahme als grundlegende Fähigkeit im Umgang mit Fremden / L. Brandella, H. Christ (Hrsg.). – Tübingen : Günter Narr, 1995. – S. 36–50.
11. Thomas A. Interkulturelle Kompetenz. Grundlagen, Probleme und Konzepte / Alexander Thomas. – In: Erwägen, Wissen, Ethik. – № 1, 2003. – S. 137–149.
12. Volkmann L. Aspekte und Dimensionen interkultureller Kompetenz / Stierstorfer Volkmann, 2002. – S. 11–47.

УДК 330.3:378.1

Н. Ю. Козирева,

Дніпропетровський національний університет імені Олеся Гончара, м. Дніпро

УКРАЇНСЬКІ ВИЩІ НАВЧАЛЬНІ ЗАКЛАДИ В УМОВАХ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ ДЕРЖАВИ

У статті розглянуті особливості діяльності вищих навчальних закладів в Україні в умовах інноваційного розвитку держави; проаналізована інноваційна діяльність вітчизняних вищих навчальних закладів; сформульовані завдання викладачів ВНЗ в умовах інноваційного розвитку системи освіти.

Ключові слова: ринок освітніх послуг, система освіти, інновація, глобалізація, державна політика в сфері інноваційної діяльності.

УКРАИНСКИЕ ВЫСШИЕ УЧЕБНЫЕ ЗАВЕДЕНИЯ В УСЛОВИЯХ ИННОВАЦИОННОГО РАЗВИТИЯ ГОСУДАРСТВА

В статье рассмотрены особенности деятельности высших учебных заведений в Украине в условиях инновационного развития страны; проанализирована инновационная деятельность отечественных высших учебных заведений; сформулированы задания преподавателей ВУЗов в условиях инновационного развития системы образования.

Ключевые слова: рынок образовательных услуг, система образования, инновация, глобализация, государственная политика в сфере инновационной деятельности.

UKRAINIAN HIGHER EDUCATIONAL ESTABLISHMENTS IN TERMS OF THE INNOVATIVE DEVELOPMENT OF THE STATE

In Ukraine, as in the other countries, higher education for a long time has been interpreted not only as a necessary element for the development and competitiveness of the individual in the labor market, but also as a kind of «product» that can be offered by the educational institutions to their customers. And, despite the fact that we are quite a long time dealing with this phenomenon, in the modern economy «educational services market, especially in the context of globalization was not explored until recently. Due to the emergence of the trend towards globalization, many institutions of higher education tended to the internationalization of higher education. In terms of globalization, i.e. convergence of national higher education systems of different countries, one of the trends of university strategies was to integrate the national educational services in the global education system. Universities in a competitive educational services market should evaluate their competitiveness and develop their core technologies and projects that will permanently enhance the role of the institution in the national and international markets.

Key words: educational services' market, educational system, innovation, globalization, state policy in innovational activity.

В наш час процес впровадження інновацій тісно пов'язаний з різними сферами нашого життя. Різні інноваційні технології стали також і частиною системи вищої освіти. Цією проблематикою займалися В. С. Дієв [1], М. М. Канаєв [2], І. О. Борисик, Н. М. Чигасова, Г. С. Григор'єв [3], Н. Ю. Кривицька [5], В. І. Слободичков [5], В. М. Геєць [6], Ю. Ю. Хайнацька, Т. А. Гордєєва [8] та ін.; в основному, вони присвячені проблемам розвитку вищої освіти в умовах нових реформ та заходам, що потрібно здійснити з метою вдосконалення вітчизняної вищої освіти. Зрозуміло, що розгляд цих питань безперечно є досить важливим, але, все ж, поза увагою вчених залишилися такі аспекти досліджуваної проблеми, як: роль навчального закладу на ринку освітніх послуг, розвиток освітніх послуг в умовах глобалізації та інформатизації, адаптація навчальних установ та їх існування серед так званих «конкурентів» на ринку шляхом впровадження різноманітних інновацій та багатьох інших.

Вищі навчальні заклади мають пристосовуватися до цієї нової умови та розглядати нові можливості як спосіб досягнення конкурентної переваги. Але до нововведень теж потрібно підходити помірковано: як зазначають фахівці у галузі педагогічної інноватики, що досліджували, зокрема, життєві цикли різних інноваційних процесів, дуже часто, отримавши позитивні результати від освоєння нововведення, педагоги необгрунтовано прагнуть його універсалізувати, поширити його на всі сфери педагогічної практики, що нерідко закінчується невдачею і призводить до розчарування інноваційною діяльністю [2; 4]. Без регламентації введення інновацій неможлива нормальна діяльність ВНЗ. Педагогічні інновації перш за все мають бути результатом творчого пошуку нестандартних рішень різноманітних проблем, що постають перед навчальним закладом. Це приведе до виникнення нових навчальних технологій, ідей, винайдення оригінальних форм та методів навчання і виховання, формування новітніх освітніх моделей і, як наслідок, нестандартних підходів до управління ВНЗ.

Здійснення інновацій в сфері вищої освіти чітко регламентовано законодавством України. Згідно з Розпорядженням Кабінету Міністрів України від 17.06.2009 № 680-р «Про схвалення Концепції розвитку національної інноваційної системи» [9], основними завданнями розвитку національної інноваційної системи вищої освіти є забезпечення інноваційної спрямованості системи освіти шляхом:

- підвищення рівня комп'ютеризації вищих навчальних закладів;
- активізації науково-технічної та інноваційної діяльності вищих навчальних закладів та збільшення обсягу її бюджетного фінансування;
- утворення інноваційних структур в системі освіти;
- реформування системи освіти з урахуванням вимог європейських стандартів і збереження культурних та інтелектуальних національних традицій.

Підвищення результативності вітчизняного сектору наукових досліджень і розробок з метою посилення його ролі у забезпеченні інноваційного розвитку національної економіки повинно здійснюватися шляхом:

- інтеграції вітчизняного сектору наукових досліджень і розробок до світової інноваційної системи, сприяння розвитку міжнародного партнерства у сфері науково-технічної та інноваційної діяльності;
- збільшення частки наукових та науково-технічних досліджень, спрямованих на створення нових видів інноваційної продукції;
- орієнтації національних товаровиробників на створення високотехнологічної конкурентоспроможної та екологічно чистої продукції;
- врахування кон'юнктури світового ринку під час визначення пріоритетних напрямів розвитку науки і техніки та інноваційної діяльності.
- Забезпечення розширеного відтворення знань на основі інтеграції діяльності вищих навчальних закладів, академічних та галузевих наукових установ шляхом:
 - підвищення рівня фондоозброєності державного сектору наукових досліджень і розробок;
 - концентрації ресурсів на пріоритетних напрямках розвитку науки і техніки та інноваційної діяльності, створенні умов для організації високотехнологічного виробництва в Україні;
 - посилення взаємодії освіти та науки, створення університетів дослідницького типу на базі провідних вищих навчальних закладів;
 - стимулювання процесу підвищення кваліфікації, розвиток системи дистанційного навчання.

Всі названі запропоновані складові трансформації вищої освіти в умовах здійснення інноваційної політики починають втілюватися в життя українськими вищими навчальними закладами. Але досить часто на цьому шляху ВНЗ стикаються з певними проблемами, в першу чергу, економічними, в тому числі, фінансового характеру. Крім цього, слід відзначити також недосконалість правових документів, що регулюють інноваційну діяльність вищих навчальних закладів.

Згідно з постановою, розв'язання проблеми розвитку національної інноваційної системи, спрямованої на підвищення конкурентоспроможності національної економіки, потребує забезпечення координації діяльності органів виконавчої влади, громадських та наукових інституцій, що є неможливим в рамках окремої програми розвитку галузей національної економіки або регіонів, а також засобами територіального чи галузевого управління. Можливі два варіанти розв'язання проблеми:

- Перший варіант передбачає розвиток національної інноваційної системи шляхом надання першочергової підтримки підсистемі генерації знань з метою збільшення кількості проведених наукових досліджень і розробок. Основним недоліком першого варіанта є значний ризик виникнення невідповідності результатів наукових досліджень і розробок вимогам і потребам національної економіки та переорієнтації вітчизняного науково-технічного потенціалу на задоволення потреб інноваційного розвитку економік інших держав. Розв'язання проблеми за першим варіантом передбачає, що формування

та реалізація державної інноваційної політики у відповідних галузях економіки здійснюватиметься відповідними органами виконавчої влади самостійно, що може спричинити дублювання їх функцій та ускладнити процес вирішення окремих стратегічних питань розвитку національної інноваційної системи.

– Другий, оптимальний варіант передбачає розвиток національної інноваційної системи шляхом здійснення комплексу заходів щодо збалансованого розвитку усіх підсистем національної інноваційної системи, підтримки інноваційної активності вітчизняних суб'єктів господарювання на всіх стадіях інноваційного процесу, стимулювання попиту на результати наукових досліджень і розробок, кваліфікований персонал, створення сприятливих умов для виробництва інноваційної продукції з високим рівнем доданої вартості. Розв'язання проблеми за другим варіантом потребує узгодження державної промислової, фінансової, податкової політики з державною політикою у сфері освіти, наукової, науково-технічної та інноваційної діяльності [9].

Говориться у постанові і про результати, яких ми повинні досягти, втіливши в життя названі завдання. Реалізація напрямів та виконання завдань розвитку національної інноваційної системи, визначених цією Концепцією, дасть змогу до 2025 року:

- створити умови для провадження ефективної діяльності суб'єктами, які створюють (сприяють створенню) та поширюють нові знання та технології, а також застосовують їх у господарській діяльності;
- збільшити частку інноваційної продукції в прирості валового внутрішнього продукту, яка повинна досягти не менш як 30 відсотків загального обсягу приросту валового внутрішнього продукту;
- забезпечити інтеграцію вітчизняного сектору наукових досліджень і розробок до світового науково-технологічного простору;
- активізувати залучення об'єктів інтелектуальної власності, матеріальних, фінансових і кадрових ресурсів для забезпечення технологічного розвитку національної економіки;
- збільшити до 50 відсотків частку інноваційної продукції в обсязі виробництва промислової продукції;
- підвищити до 60 відсотків частку інноваційно активних підприємств у промисловості та до 30 відсотків частку сектора високотехнологічних виробництв у структурі обробної промисловості;
- збільшити у 5-7 разів обсяг експорту високотехнологічної продукції та технологій [9].

На сьогоднішній день основними показниками проведення інноваційної діяльності у вищих навчальних закладах є інноваційні проекти, тобто заходи, здійснювані з метою створення певних інновацій (модернізація освітніх технологій, методичного та технічного забезпечення, надання нових освітніх послуг, підготовка спеціалістів, які дійсно будуть потрібними на сучасному ринку праці та ін.) В. І. Слободчиков в основу структурування інноваційної діяльності покладає діяльнісний підхід, виокремлюючи такі компоненти інноваційної діяльності: науково-дослідна діяльність, спрямована на отримання знань про відкриття; проектна діяльність, метою якої є розробка інструментально-технологічного знання щодо шляхів впровадження відкриття (інноваційний проект); освітня діяльність, спрямована на професійний розвиток суб'єктів інноваційної діяльності, їх особливого досвіду щодо реалізації нововведення. З огляду на зазначене вище, дослідник підкреслює, що інноваційна діяльність спрямована на перетворення відкриття в проект, проекту у технологію реальної діяльності, результати якої і представляють собою інновацію [5].

Як бачимо, процес створення інноваційних проектів тісно пов'язаний із ринком освітніх послуг і з ринком праці. Серед інноваційних проектів, що здійснюються вітчизняними вищими навчальними закладами, можна, в першу чергу, виділити навчально-методичні, спрямовані на модернізацію освітніх послуг, розробку нових програм, підручників і т.п., та науково-технічні, орієнтовані на розробку нових засобів навчання, проведення наукових досліджень, реалізацію результатів наукової діяльності на українському та зарубіжних ринках. Враховуючи це, приходимо до висновку, що при управлінні інноваційною діяльністю ВНЗ, працівник освітньої установи повинен перш за все адекватно оцінювати можливість та результати проведення інноваційної політики в межах підрозділів вищого навчального закладу, проводити інформаційну підтримку та підвищення кваліфікації працівників, що так чи інакше пов'язані з інноваційною діяльністю ВНЗ, гарантувати їм збереження своїх прав на інтелектуальну власність. Таким чином, розпочинаючи новий інноваційний проект, працівники ВНЗ повинні сформулювати та оцінити наукове та технічне значення вже отриманих результатів проведення інноваційної діяльності, наявність необхідних ресурсів та кадрів для того, щоб забезпечити вигідне застосування цього проекту на ринку.

Ефективність державного регулювання зростає в міру розвитку ринку освітніх послуг, забезпечення постійного розширення та розвитку вищих навчальних закладів, появу більшої кількості видів платних послуг, що надаються ВНЗ. Вирішення завдань, пов'язаних зі збільшенням ефективності управління в сфері освіти може бути забезпечене реалізацією діяльності за такими напрямками, як:

- розвиток системи освіти в залежності від соціальних, економічних та політичних потреб суспільства (наприклад, створення науково-дослідних комплексів, що працювали б над розробкою новітніх технологій, необхідних на сьогоднішній день тощо);
- покращення взаємодії вищих навчальних закладів та закладів професійної освіти із різноманітними організаціями, де можуть проходити практику та працевлаштовуватися випускники цих освітніх установ;
- організація взаємодії вищих навчальних закладів для розвитку академічної мобільності студентів та викладачів, покращення інформаційного обміну;
- покращення системи управління вищими навчальними закладами;
- знаходження механізмів, що сприяли б розвитку економічної самостійності освітніх установ;
- реалізація ряду нововведень, що позитивно вплинули б на збільшення притоку інвестицій, фінансових, матеріальних та інтелектуальних ресурсів до освітніх установ для реалізації наукових проектів.

Таким чином, ВНЗ в умовах конкуренції на ринку освітніх послуг мають проводити оцінку своєї конкурентоспроможності та на її основі розробляти технології та проекти, що постійно будуть підвищувати роль навчального закладу на вітчизняному та світовому ринках.

Література:

1. Дієв В. С. Багатомірний вектор глобалізації: початок та основні компоненти / В. С. Дієв // Філософія освіти. – 2005. – № 1 (12). – С. 15–21.
2. Канаєв М. М. Глобалізація і загальна освіта. Погляд із ЮНЕСКО / М. М. Канаєв // Філософія освіти. – 2005. – № 1 (12). – С. 26–31.
3. Корпоративне управління в Україні: стратегії, інновації, інвестиції / Борисик І.О., Чигасова Н.М., Григор'єв Г. С. та ін.; за ред. В. І. Щелкунова, Г. В. Жаворонкової. – К., 2008. – 415 с.

4. Кривицька Н. Ю. Механізм управління інноваційною діяльністю освітніх організацій: автореф. дис. на здобуття наук. ступ. канд.техн. наук: спец. 08.00.01 «Економічна теорія та історія економічної думки» / Н. Ю. Кривицька.–К., 2006.–20 с.
5. Слободчиков В. І. Проблеми становлення та розвитку інноваційної освіти / В.І. Слободчиков // Інновації в освіті. – 2003. – № 2. – С. 4–28.
6. Україна у вимірі економіки знань / За ред. В. М. Гейця.– К. : Основа, 2006.– 592 с.
7. Вузи України. Довідник [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.parta.com.ua/ukr/university/>.
8. Хайнацька Ю. Ю., Гордєєва Т. А. АНАЛІЗ ФІНАНСУВАННЯ ВИДАТКІВ НА ОСВІТУ В УКРАЇНІ [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://intkonf.org/haynatska-yuyu-gordeeva-ta-analiz-finansuvannya-vidatkiv-na-osvitu-v-ukrayini/>.
9. Розпорядження Кабінету Міністрів України від 17.06.2009 № 680-р «Про схвалення Концепції розвитку національної інноваційної системи» [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://ovu.com.ua/articles/1625-pro-shvalennya-kontseptsiyi-rozvitku-atsionalnoyi>.

УДК 811. 111'38:82

А. Б. Козловская,

Учебно-научный институт бизнес-технологий «УАБД» СумГУ, Сумы

ЭКСПРЕССИВНЫЙ ПОТЕНЦИАЛ МЕТАФОРЫ В ИНФОРМАЦИОННЫХ ГАЗЕТНЫХ ТЕКСТАХ

Метафори в інформаційних газетних текстах обладают большой выразительностью, являясь составной частью экспрессивно-эмоционального блока субъективно-модальной информации. Стертые метафоры широко представлены в анализируемых сообщениях вследствие универсализации текстового содержания. Образность индивидуальных авторских метафор вызывает интерес к содержанию текста, расширяя читательскую аудиторию. Оригинальность окказиональных метафор обладает определенным экспрессивным потенциалом, усиливает лексическое значение дополнительными коннотациями, оказывая, тем самым, воздействие на разум и эмоции адресата. Амбивалентный характер метафоризации в анализируемых текстах заключается в создании вариативности лексического оформления, с одной стороны, и стремлению к экономии языковых средств, с другой стороны.

Ключевые слова: информационный газетный текст, метафора, сенсорная лексика, информация.

ЕКСПРЕСИВНИЙ ПОТЕНЦІАЛ МЕТАФОРИ В ІНФОРМАЦІЙНИХ ГАЗЕТНИХ ТЕКСТАХ

Метафори в інформаційних газетних текстах мають велику виразність, що є складовою частиною експресивно-емоційного блоку суб'єктивно-модальної інформації. Стерті метафори широко представлені в аналізованих повідомленнях внаслідок універсализації текстового змісту. Образність індивідуальних авторських метафор викликає інтерес до змісту тексту, розширюючи читачу аудиторію. Оригінальність окказиональних метафор має певний експресивний потенціал, підсилює лексичне значення додатковими конотаціями, надаючи, тим самим, вплив на розум і емоції адресата. Амбивалентний характер метафоризації в аналізованих текстах полягає в створенні варіативності лексичного оформлення, з одного боку, і прагненням до економії мовних засобів, з іншого боку.

Ключові слова: інформаційний газетний текст, метафора, сенсорна лексика, інформація.

EXPRESSIVE POTENTIAL OF METAPHORS IN INFORMATIONAL NEWSPAPER TEXTS

Being very expressive, metaphors in informational newspaper texts are the component of expressive-emotional block of subjective-modal information. Worn metaphors are widely represented in the texts under analysis because of the text content universalization. Imagery of individual author's metaphors stirs interest to the text content, thus increasing the number of readers. The originality of occasional metaphors has a certain expressive potential, strengthens the lexical meaning with additional connotations, thereby influencing addressee's mind and emotions. Informational newspaper text abounds in precisely chosen and arranged information blocks – both objective and subjective. Author's sensory perception acquires special textual importance and appears to be one of the indications of addresser's presence in the analyzed texts. The audience is able to see the hand of the author shaping weather-forecast information for maximum effect and having at his disposal such a zest as sensory words performing various stylistic and pragmatic functions. Sensory words may be defined as attention-getting devices, new elements to present factual information. The author of informational newspaper text engages in attaining a maximum balance between his awareness that he doesn't want to be neutral sometimes and his belief that he should fulfill the requirements of objective reporting. Involving all senses in the description of the perception makes the representation of facts more complete and might contribute to its persuasive effect. Decoding the subjective sprinkles with awareness and concentration, an addressee unconsciously adds the fragments of addresser's perception of the world to his own perception system. Sensory words in informational newspaper text can be regarded as creative, descriptive, original, new, organization-promoting, and association-exciting. The ambivalent character of metaphorization in the texts under analysis is shown, on the one hand, via variability of lexical arrangement, and on the other hand, is provided through the economy of language means.

Key words: informational newspaper text, metaphor, sensory words, information.

При определении экспрессии обычно апеллируют к близким семантическим понятиям – оценочности, образности, выразительности, эмоциональности. Под экспрессивностью понимают наличие выразительно-изобразительных качеств речи, отличающих ее от стилистически нейтральной речи и придающих ей образность и эмоциональную окрашенность. В. Н. Телия рассматривает экспрессивность как интенсификацию выразительности сообщаемого, усиление восприятия и воздействующей силы высказывания за счет эмоциональной реакции, вызванной образностью [4, с. 112]. Эмоции, как одна из форм отображения мира, представляют собой информацию о состоянии внутреннего «я», его сознания и психики. В то же время эмоции – это способ оценки предметов и явлений. Оценка – это суждение о ценности обозначаемого в целом или отдельного его свойства [4, с. 109]. Традиционно под образностью понимается способность языковых единиц создавать наглядно-чувственное представление о предметах и явлениях действительности.

Эмоциональность рассчитана на создание того или иного настроения, вызывает определенные чувства. Образность способствует наглядному и красочному оформлению сообщения. Эмоциональность и оценочность наряду с образностью подготавливают экспрессивный эффект высказывания, являясь тем самым средствами создания экспрессии.

Цель данной статьи заключается в исследовании экспрессивного потенциала метафоры в информационном газетном сообщении, а именно – в англоязычном сообщении о погоде газеты «The Washington Times». Достижению указанной цели подчинено решение следующих конкретных задач: охарактеризовать и классифицировать метафоры в газетных синоптических текстах; выявить особенности метафоры в анализируемых текстах. Актуальность работы определяется возросшим интересом к изучению прагматического аспекта информирования, предназначенного для обеспечения эффек-